

прави, когато изведнажъ на улицата се разнесе шумъ, чуха се диви викове, дрънкане на оржжия и сърдцераздирателни женски писъци. Полуоблѣчени, гологлави жени съ обезумѣли отъ ужасъ лица, тичаха коя кжде свърне изъ селото, всѣка пригърнала своето дете, и викаха презъ сълзи: „Спасение! Избавете ни. Хората на Ирода избиватъ нашитѣ деца“.

Лицето на младата жена пребледнѣ, очитѣ ѝ се разшириха. Тя притисна заспалото си кърмаче и можа само това да каже:

— Спаси, спаси детето! Спаси го, и Богъ тебе ще спаси.

Артабанъ забрави себе си и се затече къмъ вратата. Тамъ вече предъ прага стоеше началникътъ на отряда, а задъ него се виждаха звѣрскитѣ лица на Иродовитѣ войници, съ окървавени отъ невиннитѣ деца ножове. Артабанъ нѣкакъ безсѣзнателно протегна ръка къмъ пазвата си. Той извади кесията, взе единия драгоцененъ камъкъ и го подаде на началника на отряда.

— Вземи тоя камъкъ и си върви отъ тука; остави жената и това дете на мира.

Началникътъ никога не бѣ видѣлъ такава драгоценность, взе камъка и бързо поведе своитѣ хора за друго мѣсто, да продължаватъ възложената имъ страшна работа. Тогава жената падна предъ Артабана на колѣне и съ гласъ, който се изтръгваше право отъ сърцето ѝ, говорѣше:

— Богъ да те благослови за моето дете. Ти търсишъ царя на правдата, любовта и доброто; нека просияе предъ тебе неговия ликъ и да погледне на тебе съ такава любовъ, съ каквато азъ гледамъ сега на тебе.